

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobkyně: **M. S.**, zastoupené JUDr. Pavlem Ungrem, advokátem se sídlem Purkyňova 547/43 301 00 Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25. 2. 2013, č.j. 30/2013-160-SPR/5,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2013, č.j. 30/2013-160-SPR/5 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342,- Kč k rukám jejího právního zástupce JUDr. Pavla Ungera, advokáta se sídlem Purkyňova 547/43, 301 00 Plzeň, do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2013, č.j. 30/2013-160-SPR/5, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) č.j. MHMP 1210058/2012/PeV, sp.zn. S-MHMP 680042/2012/PeV ze dne 14. 9. 2012, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 a podle ust. § 22 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o

přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „přestupkový zákon“), jehož skutkovou podstatu naplnila tím, že:

- řídila dne 29. 4. 2011 kolem 9:20 hod. ráno motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia v Praze 5 po ulici Dobříšská, ve směru od tunelu Mrázovka k Barrandovskému mostu, v prostředním jízdním pruhu, kde v blízkosti sloupu veřejného osvětlení číslo 521515, při přejíždění do levého jízdního pruhu, ohrozila řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejížděla a střetla se s motocyklem tovární značky Honda, který řídil ve stejném směru jízdy jeho majitel M. D., který po střetu s vozidlem ještě dále narazil do kovového svodidla při levém okraji vozovky, a následně spadl z vozovky, čímž způsobila kromě hmotné škody na vozidle a osobních věcech řidiče M. D. i zranění M. D., který utrpěl zranění, které je třeba s ohledem na jeho charakter hodnotit jako ublížení na zdraví.
- Uvedená zjištění učinil správní orgán prvního stupně na základě spisové dokumentace oddělení dopravních nehod, odboru služby dopravní policie, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Policie České republiky č.j.: KRPA-4828/DN-2011-112-TČ, dále ze spisové dokumentace odboru vyšetřování dopravních nehod služby kriminální policie a vyšetřování, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Policie České republiky, jakož i ze spisové dokumentace Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, sp. zn. 1ZT 443/2011.

Za protiprávní jednání byla žalobkyni uložena pokuta dle ust. § 22 odst. 4 a dále za použití § 12 a ust. 14 přestupkového zákona ve výši 25.000,- Kč a dále sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců. Dle § 79 odst. 1 a 4 přestupkového zákona ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. byla současně žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

Žalobkyně v úvodu žaloby namítá, že během řízení, jehož výsledkem bylo napadené rozhodnutí, došlo k porušení přestupkového zákona, a to tím, že nebyl žalovaným zohledněn zánik odpovědnosti žalobkyně za přestupek podle ust. § 20 přestupkového zákona.

Žalobkyně uvádí, že jednání, které je jí kladeno za vinu, se měla dopustit dne 29. 4. 2011 a téhož dne byl orgánem činným v trestním řízení sepsán záznam o zahájení úkonů trestního řízení pod č.j. KRPA-4828/DN-2011-112-TČ. Podle ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona platí, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Podle odst. 2 téhož ustanovení dále platí, že do běhu lhůty podle odst. 1 se nezapočítává doba, po kterou se pro tento skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu. Trestní řízení počíná sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení policejním orgánem podle § 158 odst. 3 trestního řádu. Usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ze dne 29. 11. 2011, č.j. 1 ZT 443/2011, které nabylo právní moci dne 13. 11. 2011 bylo podle ust. § 171 trestního řádu rozhodnuto o postoupení věci správnímu orgánu.

Žalobkyně dále konstatuje, že právní mocí výše popsaneho usnesení o postoupení věci, která nastala dne 13. 12. 2011, bylo pravomocně skončeno trestní řízení. Od okamžiku skončení trestního řízení, tedy ode dne 13. 12. 2011 započal podle ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona běh promlčecí lhůty. Tato lhůta tedy uplynula dnem 13. 12. 2012. V souladu s ust. § 20 odst. 2 přestupkového zákona nebylo možné po uplynutí uvedené lhůty přestupek projednat. Vzhledem ke skutečnosti, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 25. 2. 2013, byla takovým rozhodnutím podstatně porušena ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalobkyně upozorňuje, že žalovaný měl v daném případě postupovat z úřední povinnosti, a to podle ust. § 76 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona. Žalobkyně upomíná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 57/2004 – 39, jež uvádí: „*Jestliže správní*

orgán nezastavil řízení o přestupku, přesto, že odpovědnost za přestupek zanikla, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, k němuž soud přihlédne z úřední povinnosti.“

Nad rámec uvedeného žalobkyně dodává, že pravomocné usnesení o postoupení věci podle ust. § 171 trestního řádu má stejné účinky jako pravomocné usnesení o zastavení trestního řízení. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2000, sp. zn. 5 Tz 243/2000, která zná: „*Pravomocné rozhodnutí o postoupení věci podle § 171 odst. 1 trestního řádu vytváří překážku věci pravomocně rozsouzené (res iudicatae) a končí jím trestní stíhání. Zákon se o tomto výslovně nezmiňuje, ale vyplývá to z povahy tohoto rozhodnutí. Orgán činný v trestním řízení tím rozhoduje, že skutek není trestným činem a takové pravomocné rozhodnutí má stejné účinky jako pravomocné usnesení o zastavení trestního stíhání.*“ Postup podle ust. § 171 trestního řádu je tedy jednou z možností skončení trestního řízení v přípravném řízení. Z těchto skutečností je dle názoru žalobkyně postaveno nájisto, že ke skončení trestního řízení došlo právní mocí usnesení o postoupení věci, tedy dne 13. 12. 2011. Skutečnost, že správní orgán prvního stupně učinil ve vztahu k žalobkyni první úkon až dne 25. 5. 2012, čímž došlo k zahájení správního řízení, je dle názoru žalobkyně zcela irrelevantní ve vztahu k počátku běhu promlčecí doby podle ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona, a to bez ohledu na to, zda taková prodleva mezi oběma úkony nastala na straně správního orgánu prvního stupně či byla způsobena pozdějším fyzickým předáním daného spisu mezi stranami obou orgánů. Žalovaný dle názoru žalobkyně patrně vycházel z přesvědčení, že roční promlčecí doba počíná běžet od okamžiku, kdy správní orgán fyzicky převezme trestní spis či kdy zahájí správní řízení. Takový přístup však žalobkyně považuje za zcela chybný. Žalobkyně opakuje, že usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 nabylo právní mocí dne 13. 12. 2012, čímž došlo ke skončení trestního řízení a věc byla postoupena správnímu orgánu. Ustanovení § 20 přestupkového zákona spojuje počátek běhu doby pouze s ukončením trestního řízení a nikoli s jakoukoli faktickou činností správního orgánu. Jakýkoli jiný výklad daného ustanovení považuje žalobkyně za ryze účelový a nepřiměřeně extenzivní, obviněný z přestupku by pak mohl být dlouhodobě v nejistotě, což by se přičilo principu právní jistoty a tedy i ústavně garantovaným právům obviněného na spravedlivý proces.

Se zřetelem k uvedeným skutečnostem žalobkyně má za to, že postupem žalovaného byla zkrácena na svých procesních právech a skutečnost, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, představuje procesní vadu, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Žalobkyně navrhuje, aby Městský soud v Praze její žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zamítl, věc vrátil žalovanému a stanovil žalovanému povinnost náhradu nákladů žalobkyni vzniklých.

Žalovaný trvá na správnosti jím vydaného rozhodnutí. Úvodem svého vyjádření rekapituluje dosavadní průběh řízení, podrobně se věnuje popisu skutku spáchaného žalobkyní a uvádí jím vytyčené žalobní body uvedené žalobkyní v jí podané žalobě.

Žalovaný k námitce žalobkyně, že byla zkrácena na svých právech s odkazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, uvádí, toto její tvrzení je neopodstatněné, protože dopravní nehodu šetřila Policie ČR, která dne 29. 4. 2011 zahájila úkony trestního řízení. Dne 3. 5. 2012 byla věc postoupena usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 Magistrátu hl. města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, k přestupkovému řízení. Proto tvrzení žalobkyně, že žalovaný měl zastavit řízení o přestupku podle ust. § 76 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, je dle názoru žalovaného tvrzením, které není v souladu se skutečným stavem celého přestupkového řízení. Žalovaný uvádí, že pokud jde o určení okamžiku trestního řízení, odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2011, č.j. 1 As 17/2007-73, kdy pro počátek běhu podle ust. § 20

přestupkového zákona se považuje okamžik určující konec trestního řízení den, kdy mu bylo doručeno opatření policejního orgánu podle § 159 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Žalovaný tedy vyvozuje, že postupoval v souladu se zákonem.

Závěrem považuje žalovaný za nutné dodat k podané žalobě, že každý účastník provozu na pozemních komunikacích, zejména řidič, si musí uvědomit následky svého jednání.

Na základě uvedeného žalovaný navrhuje, aby Městský soud v Praze vydal rozsudek, jímž se žaloba zamítne.

Žalobkyně dále reagovala na vyjádření žalovaného. Žalobkyně uvedla, že žalovaný pro běh lhůt považuje rozhodným okamžik fyzického předání spisu Magistrátu hl. města Prahy s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č.j. 1 As 17/2007-73. Žalobkyně podotýká, že uvedené závěry daného rozhodnutí Nejvyššího správního orgánu platí v případě ukončení trestního řízení ve stádiu prověřování, tedy postupem podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu. Trestní řízení v takovém případě skončí postoupením věci ještě před zahájením trestního stíhání. Policejní orgán, který věc postupem podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu postupuje správnímu orgánu, tak nečiní rozhodnutím, ale toliko pouze opatřením, oproti státnímu zástupci. V případě žalobkyně šlo o odlišný postup, kdy trestní řízení bylo skončeno právní mocí usnesení podle ust. § 171 trestního řádu. Žalobkyně upozorňuje, že trestní řád v daném případě jasně stanoví konec trestního řízení na okamžik právní moci usnesení podle ust. § 171 trestního řádu. K uvedenému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí, na které odkazuje sám žalovaný, tedy v rozhodnutí č.j. 1 As 17/2007-73, ze dne 11. 7. 2007, ve kterém uzavírá následující: *„Doba, po kterou bylo trestní řízení vedeno, tedy začíná běžet dnem zahájení trestního stíhání a končí dnem, kdy se správní orgán o odevzdání věci dozvěděl, tedy dnem kdy bylo opatření policejního orgánu doručeno. Úkon policejního orgánu podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu – odevzdání věci příslušnému orgánu k projednání přestupku – nemá, na rozdíl od rozhodování státního zástupce o odevzdání věci dle § 171 trestního řádu, nebo od rozhodování policejního orgánu o odložení věci dle ust. 159a odst. 2 až 4 trestního řádu, formu usnesení, ale je toliko opatřením policejního orgánu.“* Žalobkyně upomíná, že Nejvyšší správní soud tedy a contrario dospěl k závěru, že v případě postupu podle § 171 trestního řádu, tj. v případě, kdy o postoupení rozhoduje v přípravném řízení po zahájení trestního stíhání státní zástupce, končí trestní řízení právní mocí usnesení jinému orgánu, neboť usnesení je na rozdíl od opatření rozhodnutím. Dané usnesení podle ust. § 171 trestního řádu je svojí povahou rozhodnutí a považuje se za meritorní rozhodnutí. Zákon v případě postupu podle § 171 trestního řádu sám určuje okamžik ukončení trestního řízení, který připadá na okamžik právní moci usnesení státního zástupce vydaného podle § 171 trestního řádu. Jakýkoli jiný závěr by byl dle pevného přesvědčení žalobkyně v rozporu se zákonem.

Žalobkyně závěrem uvedla, že považuje za zřejmé, že právní závěry žalovaného týkající se okamžiku ukončení trestního řízení jsou chybné. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které žalovaný odkazuje, bylo jednak vydáno na základě jiného skutkového stavu, a navíc v něm Nejvyšší správní soud a contrario dochází ke shodným právním závěrům jako žalobkyně.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že výše blíže specifikovaná dopravní nehoda se odehrála dne 29. 4. 2011. Na základě zjištěných skutečností bylo orgány činnými v trestním řízení se žalobkyní zahájeno trestní stíhání, v němž byl daný skutek klasifikován jako přečin ublížení na zdraví z nedbalosti podle ustanovení § 148 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

Dne 29. 11. 2011 Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 2 vydalo Usnesení, kterým dle ustanovení § 171 odst. 1 trestního řádu postoupilo trestní věc žalobkyně Magistrátu hl. města Prahy k projednání v přestupkovém řízení. Toto usnesení nabylo první moci dne 13. 12. 2011.

Dne 25. 5. 2012 vydal správní orgán prvního stupně Oznámení o zahájení řízení o přestupku. Dne 14. 9. 2012 vydal správní orgán prvního stupně ve věci rozhodnutí, č.j. MHMP 1210058/2012/PeV, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 8. a podle ust. § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona, za což ji byla uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu činnosti řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12-ti měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 16.10.2012 včasné odvolání. Toto odvolání bylo správním orgánem prvního stupně postoupeno odvolacímu správnímu orgánu, žalovanému, dne 6. 11. 2012.

Žalovaný ve věci vydal rozhodnutí, jímž předmětní odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí orgánu prvního stupně, dne 25. 2. 2013, které nabylo právní moci dne 11. 3. 2013.

Městský soud v Praze (dále jen „soud“) přezkoumal dle ustanovení § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správními orgány, jež mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Ustanovení § 20 přestupkového zákona stanoví, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Je nesporné, že ustanovení § 20 odst. 1 přestupkového zákona upravuje lhůtu prekluzivní, tj. lhůtu, po jejímž uplynutí již zaniká právo, zde konkrétně právo správního orgánu pokračovat v řízení o přestupku.

Otázka, co přesně se rozumí projednáním přestupku dle citovaného ustanovení přestupkového zákona, byla opakovaně podrobena přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. Ten již v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, čj. 3 As 57/2004 - 39 interpretoval toto ustanovení tak, že rozhodnutí o přestupku musí ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku nabýt právní moci (srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007, čj. 6 As 56/2004 - 68, a ze dne 23. 4. 2010, čj. 5 As 10/2010 - 75 či ze dne 19. 8. 2010, čj. 7 As 41/2010 - 66, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, to znamená, aby splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem. Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty. Pod pojem „projednat“ je totiž třeba zahrnout i konečný výsledek postupu správního orgánu, tedy nabytí právní moci, s níž jsou spojeny významné právní následky. Teprve v okamžiku nabytí právní moci je rozhodnutí o přestupku úplné a neměnné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, čj. 5 Afs 42/2004 - 61, publikovaný pod č. 954/2006 Sb. NSS).

Ustanovení § 20 odst. 4 přestupkového zákona uvádí, že do běhu dané výše specifikované lhůty se nezapočítává doba, pro kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu, který tedy v daném případě je zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád).

Ustanovení § 171 odst. 1 trestního řádu uvádí, že státní zástupce postoupí věc jinému orgánu, jestliže výsledky přípravného řízení ukazují, že nejde o trestný čin, že však jde o skutek, který by mohl být jiným příslušným orgánem posouzen jako přestupek a není dán důvod k jinému rozhodnutí. Tímto usnesením po nabytí právní moci končí trestní stíhání, neboť jím orgány činné v trestním řízení neshledaly daný skutek trestným činem, analogickým ukončením trestního stíhání je zastavení trestního stíhání dle ustanovení § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu, avšak s výjimkou možnosti postoupení. Od ukončení trestního stíhání a postoupením věci správnímu orgánu k posouzení věci jako přestupku, které je dáno pravomocným usnesením, počíná běh prekluzivní lhůty dle ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona.

S ohledem na uvedené závěry soud shledal důvodnost žalobní námitky týkající se prekluze. V projednávané věci došlo k běhu prekluzivní lhůty dnem, kdy usnesení o poustoupení věci nabylo právní moci, tedy dne 13. 12. 2011, a proto prekluzivní lhůta podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona uplynula dne 13. 12. 2012, přičemž v této době rozhodnutí ve věci přestupku správního orgánu vzhledem k včasné podané odvolání a neukončenému odvolacímu řízení doposud nenabylo právní moci. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo vydáno a následně nabylo právní moci až v době, kdy lhůta zákonem stanovená uplynula. V souvislosti s tímto by soud upozornil, že správní orgán prvního stupně při předávání spisového materiálu odvolacímu orgánu, resp. žalovanému, dne 6. 11. 2012 žalovaného v písemném vyrozumění upozornil, že lhůta ve smyslu § 20 přestupkového zákona končí dnem 13. 12. 2012. Tedy již správní orgán prvního stupně nerozporoval a nezpochybňoval počátek běhu roční lhůty vázající se k právní moci usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 o postoupení věci.

Soud dále uvádí, že žalovaným vytyčené závěry z rozhodnutí ze dne 11. 7. 2007, č.j. 1 As 17/2007-73, toliko platí pouze v případě postoupení věci ve formě opatření, tedy netýkající se případu, kdy je vydáno rozhodnutí, jakým právě je usnesení o postoupení věci.

Procesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím. Podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla. Jak již bylo zmíněno, v projednávané věci lhůta jednoho roku pro projednání přestupku uplynula dnem 13. 12. 2012.

Vzhledem k tomu, že nenabylo první moci rozhodnutí před uplynutím jednorozhodnutí lhůty k projednání přestupku, nezbylo soudu než uzavřít, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť došlo dle § 20 odst. 1 přestupkového zákona k zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek a ta proto ani nemůže být uznána vinnou z jeho spáchání. Z tohoto důvodu soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil podle § 78 odst. 4 a 5 s.ř.s. k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný respektovat fakt, že se správním orgánům v důsledku nevydání včasného rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepodařilo přestupek žalobkyně projednat ve lhůtě jednoho roku od postoupení věci správnímu orgánu orgány činným v trestním řízení, tedy došlo k zániku odpovědnosti

žalobkyně za tento přestupek, přičemž pozdní faktické převzetí daného spisového materiálu je v dané věci irrelevantním, neb i správní orgán prvního stupně si byl plně vědom počátku běhu roční lhůty k projednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a dále náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 3 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu a sepsání vyjádření] právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 9.300,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 900,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se zmíněná částka nákladů právního zastoupení zvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby. Žalovaný je tudíž povinen zaplatit žalobkyni celkem 15.342,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2016

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně